
Prokletý ráj

Blaine sledoval Malloryinu chůzi a pomyslel si, že na těch svých dlouhých elegantních nohách ani tak nekráčí, jako spíš pluje; vlnila se v bocích, hladce zatáčela. Nejvyšší čas vypustit bombu a pak se uklidit stranou, než vybuchne. Věděl, že jí Rob nic neřekl, určitě se na to necítil. Měl sklony vyhýbat se nepříjemnostem.

„Něco bych ti měl říct, Mallory.“ Doufal, že jestli se pomstí na poslovi, bude smrt alespoň milosrdně rychlá.

„Já *věděla*, že tu něco je.“ Mallory zůstala stát.

„Tvoje spiritistické schopnosti?“ navrhl Blaine a koutek se mu zvedl v uličnickém úsměvu.

„Klidně se smíchy popadej za břicho. Ať už mám jakékoli schopnosti – čemuž ty nevěříš –, funguje to. Vnímala jsem, že tu něco nehraje. A teď na tobě jasně vidím, že se vůbec netěšíš, až to téma načneš.“ Jindy mluvila tiše, i její pohyby vyjadřovaly klid. Nikdy k sobě nepřitahovala pozornost, ale s Blainem se v porovnání s obvyklou decentností chovala až teatrálně.

„Ani nevíš, jak jsi blízko pravdy. Asi bys to neuhodla, takže přeju rovnou k věci. Na Moonglade dostal práci Jason Cartwright. Na farmě.“

Ta zpráva Mallory vyrazila dech.

„V pořádku?“ broukl Blaine.

Mallory byla natolik vyvedená z míry, že jí chvíli trvalo, než se zmohla na odpověď. „Ale jistě, všechno je přímo senzační. Jason je na farmě! Jsem přímo bez sebe radostí!“ Cítila, jak jí nebezpečně stoupá krevní tlak.

Blaina nijak netěšilo, že jí musí novinu tlumočit právě on, ale slíbil to Robovi. „Ani já z toho nemám radost. Rob ti to předtím nesvěděl, protože nebyl důvod, ale když jsi teď přijela, chtěl jsem tě varovat.“

Hlavně klid.

To zvládneš, počítej do deseti.

Daleko spíš měla chuť začít křičet, jenže něco takového by se k doktorce Mallory Jamesové ani trochu nehodilo. „Mám strýčka moc ráda, ale oba víme, že se nepříjemnostem vyhýbá jako moru. Poznala jsem, že přede mnou něco tají.“

„A tvoje spiritistické schopnosti nic nenaznačily?“

„Trhni si nohou, Blaine.“ Otočila se na patě a zamířila ke svému vozu. Měla sto chutí vrátit se okamžitě do Brisbane.

Blaine ji bez potíží dohonil. „To zvládneme, Mallory.“

„My?“ prskla a otočila se na něj. „My to zvládneme? Jak rozkošné. Bohužel mi v tomhle případě tvá pomoc nebude k ničemu.“

„Myslel jsem to dobře. Mám pro tebe ještě jedno překvapení.“

V jejích tmavých očích se zablýsklo. „Tak ven s tím. Ještě větší, než že Jason pracuje na farmě?“

Ačkoli působila Mallory jako žena, která se za všech okolností ovládá, tmavé oči ji prozradily. Byly to *vášnivé* oči. „On farmu *řídí*, dělá správce,“ přisadil si Blaine. „Nemá smysl chodit kolem horké kaše.“

Mallory hledala vhodná slova, ale nic ji nenapadalo. „No, po té smůle, co má za sebou, si jistě zaslouží něco pozitivního,“ vypravila ze sebe nakonec ironicky.

„Ani já z toho nemám radost.“

„Tak proč jsi nic neudělal?“ Bez úspěchu se pokoušela uhasit požár, jenž se v ní rozpoutal. „Ty přece dokážeš *cokoli*, když se ti zachce. O tom jsem se za ty roky mockrát přesvědčila. Vždyť máš pod palcem celé město.“

„To jsem nikdy netvrdil.“

„Ani nemusíš. Královna Alžběta přece taky každému nevykládá, že je královna. Není třeba.“

„Poslouchej se chvíli.“ I Blaine se začínal rozechřívát. „Nebud' nespravedlivá. Je to Robova věc, ne moje. Přece nemůžu rozhodovat za něj. Farma patří Robovi. Jasona jsem nikdy neměl rád, ale zase to není zločinec.“

„Ale *je!*“ prohlásila Mallory rozčileně. „Zradil mě. Zradil svou rodinu, strýčka Roberta, dokonce i celé město. To z něj zločince dělá. Tohle je, Blaine, vážně trochu moc.“

Souhlasil s ní, ale nehodlal přilévat oleje do ohně. „Nedivím se, že z toho nemáš radost. Ale tu práci dělá dobře, je dřič.“

Mallory zavrtěla hlavou. „Učiněný poklad! Takže ti připadá v pořádku, že můj bývalý snoubenec, který je ženatý, žije a pracuje u nás na farmě? Asi bych měla být vděčná, že se taky nenastěhoval do našeho domu. Proč mi to strýček neřekl sám? Je mi fuk, jak je James schopný. Strýček – no to je jedno.“ Znechuceně se odmlčela. „Zkrátka ta jeho strategie vyhýbat se nepříjemnostem. Pro muže typické.“ Opřela se o auto, protože se jí podlamovala kolena. „Proč mě věčně pronásleduje chaos?“

„Vedeš si dobře,“ řekl Blaine.

Mávla rukou. „Copak Rob vůbec nepřemýšlí?“

„Očividně uvažuje jinak než ty.“

„Ne-nepovídej!“ Mallory byla tak rozčilená, že se zakoktala.

„Když někdo uvažuje jinak než my, máme sklony myslet si, že to nedává smysl.“

„Na mém uvažování není nic špatného, když dovolíš.“ Uvědomovala si, že rozčileně podupává. Nebyla ani trochu ve své kůži. Blaine se strefil do jejího nejslabšího místa. „Ty snad tenhle strýčkův tah chápeš?“

„Je prostě hodný? Schopný odpuštění a slitování?“

„To mám nejradši, jak vy, chlapi, držíte při sobě.“

„Ale dej už s tím pokoj, Mallory,“ vzdychl otráveně.

„Nikoho doopravdy neznáme, je to tak? Dokonce ani své nejbližší. Věčně nám něco uniká. Měl mi to povědět strýček. A zrovna *tobě* to mohlo být jasné. Kruci, Blaine, vždyť je vážně nehorázné, že Jason pracuje na farmě. Mrazí mě z toho. Tak nestůj a netvař se, jako by o nic nešlo.“

Zamnul si opálený zátylek. „Tenhle pohled na věc ti nijak nepomůže, Mallory. Stalo se. Tys odtud odešla před šesti lety.“

„To je vážně hrozně dlouhá doba. Chceš říct, že to *já* jsem se provinila? Nebo jsem pitomá, že se na to vůbec ptám?“

„Nikdo si o tobě nemyslí, že jsi pitomá. Rob je zkrátka hodný člověk. Dal tvému bývalému snoubenci práci poté, co se rozneslo, že Harry Cartwright svého jediného syna vydědil. Rob je prostě soucitný.“

„Spíš má slabost pro dojemné případy. No dobře, *já* byla taky dojemný případ. Sedmileté dítě, co přišlo o matku a všemi obdivovaný otec se na ně vykašlal, protože jsem se matce tak podobala. Nedokázal se na mě dívat. Jako kdyby mi narostly dvě hlavy. Já ho sice potřebovala nejvíc v životě, ale směla, prostě to nezvládl. Asi jsem si měla nechat udělat plastiku, obarvit si

vlasý a nasadit modré kontaktní čočky. K čertu s tím vším!“ Zmlkla, styděla se za ten výbuch.

„Mallory, asi by se nenašel člověk, který by chování tvého otce neodsuzoval. Prožila sis drsné časy, ale zvládla jsi to výborně.“

„Jen iluze, kterou se mi povedlo vytvořit.“

„Všichni vytváříme iluze. Chápu, jak ti je.“

Zvedla tvář, nepokoušela se zakrýt rozhořčení. „Jak bys to mohl chápat? Tobě Selma neutekla od oltáře, tak buď rád. Jason byl vrah, bodl mě do zad těsně před obřadem, nebo už jsi zapomněl? Přece jsi u toho byl. Ty jsi vždycky u toho, abys mi mohl dokázat, jak jsem hloupá. Dá se snad někdy zapomenout na to, jak se po měšťě šířily jako povodeň zprávy o těhotenství Kathy Burchové? Takové ponížení. Taková hanba. A ještě ke všemu strýček Robert utratil hotový majlant, abych měla svatbu snů.“

„Já tě varoval.“

Zaťala zuby. „Ano, ta tvá stará dobrá předvídavost! Určitě jsi byl náramně spokojený, když se ukázalo, že je všechno, cos o Jasonovi říkal, pravda.“

„Nezasloužil si tě. Rozhodně to nebyla dobrá volba.“

„Podle tvého názoru.“

„Ani podle Robova. Sice ti to nikdy neřekl, což je vážně škoda, ale nemá smysl se teď k tomu vracet. Rozhodně jsem ti to tenkrát neříkal rád.“

„Tomu nevěřím ani na vteřinu. Ty sis to užíval. Já byla úplně vystresovaná a ty, velký šéf, ses zase jednou mohl předvést.“

Blain rozčilením zrudl. Konflikt s Mallory, přesně podle očekávání. „Jak můžeš být tak nespravedlivá? Kdybych ti řekl, že je podle mě Jason Cartwright naprosto *dokonalý*, byla bys zasnoubení možná zrušila.“

Zírala na něj a zvažovala, jestli náhodou netrefil hřebík na hlavičku. „Ty věčné třenice mezi námi,“ poznamenala a rozčileně si odfoukla pramen vlasů z obličeje. „Odjištěné zbraně.“

„Ale tak to chceš *ty*, Mallory, já ne.“ Blaine ji probodával pohledem. Od vlasů se jí odráželo slunce a zvýrazňovalo zlaté pramínky v jejích vlasech. Její jemné rysy mu nepřipadaly jen milé, ale silně vzrušující.

„Jasona z neznámých důvodů vyhodili z domova i z rodinné firmy. Byly v tom peníze?“ zeptala se Mallory. „Problémy většinou vzniknou kvůli penězům. Že by dvojčata otce potají okrádala? Strýček určitě žádal nějaké vysvětlení, ne?“

„Dodneška žádné nepřišlo.“ Blaine upřel oči na její podupávající lodičku.

Mallory okamžitě přestala. „Ty ses přece vždycky uměl dostat k jádru věci.“

„Tohle nebyla moje věc, Mallory, jak už jsem říkal.“

„Každopádně ti nevěřím, že vůbec *netušíš*, o co šlo. Máš přece spoustu zdrojů, přátelíš se s každým ve městě. A Harryho znají všichni. Co se šušká?“

„Kupodivu se o tom vůbec nemluví. Je to záhada a nejspíš i zůstane.“

Mallory znovu mávla rukou. „Nemám záhady ráda, zvláště když ovlivňují můj život. Rodiče Jasona zbožňovali. Nebo že by ho zavrhli kvůli *mně*? To by mi bylo opravdu hodně nepříjemné.“

„Myslím, že ne.“

„A jak to víš?“

„Tohle zkrátka vím, Mallory.“

Pocítila další příval vzteku. „Jistěže, víš mnohem víc, než mi říkáš. Jason se oženil s Kathy Burchovou. Mají spolu holčičku.“

„Jmenuje se Ivy a je roztomilá. Zato Kathy je v poslední době jako duch. Manželství a mateřství...“

„Si vybralo svou daň?“

„Dejme tomu. Kathy se nechává ovládat Jessikou.“

Mallory se zhluboka nadechla a napočítala do deseti. „Takže přijde ještě větší bomba? Jessica je pořád na scéně?“

„Zkus ji od bratra odtrhnout,“ poznamenal Blaine suše.

„To ji nikdo nemůže zabít? Nebo to aspoň začít plánovat?“

„Leda by měl někdo zájem přestěhovat se do basy,“ prohodil lakonicky.

„Ti dva prostě nedají jeden bez druhého ani ránu. Jason s Kathy bydlí v domku bývalého správce. Robert jim ho nechal předělat.“

Mallory si přitiskla prsty na spánky. „Na tohle vůbec nejsem připravená, Blaine. Když si vzpomenu na všechny ty telefonáty, e-maily, návštěvy, a nikdy ani slůvko!“

„Zas tak překvapivé to ale není, že?“

Zavrtěla hlavou. „Asi ne, strýček se prostě vyhýbá konfliktům jako čert kříži. Ale co *ty*! Tys mě taky nechal tápat ve tmě.“

„Mallory, nemohl jsem ti něco vykládat za Robovými zády.“

„Mám snad taky nějaká práva, ne?“

„Odešla jsi odsud a řekla nám, že už se nevrátíš.“

„A divíš se mi? Ty nemáš ani špetku soucitu, je to tak?“

„O soucit jsi nikdy nestála a nestojíš ani teď,“ namítl kousavě.

Mallory to vzdala. S Blainem nemůže vyhrát. „Nechce se mi věřit, že by se Cartwrightovi otočili zády ke svému jedinému vnoučeti. Kathy možná nepřijali, ale vlastní krev? Jestli se nepletu, Margery Cartwrightová byla vždycky laskavá.“

„Možná se Jason rodičům mstí a nedovoluje jim dceru vídat. V poslední době měla nějaké potíže.“

„Potíže? A jaké?“ Mallory začala v duchu probírat dětské poruchy.

„Zdravotní a pořád na tom, myslím, není dobře. Ví to celé město, Kathy je s ní věčně v nemocnici.“

„To musí být těžké.“ Mallory rázem upustila páru. „Bere to děcko nějaké léky? Behaviorální poruchy mohou mít různé skryté důvody. Někdy ani pro pediatra není lehké je rozeznat.“

„Určitě máte pravdu, doktorko Jamesová.“

Ten jízlivý tón! „Pomáhat problémovým dětem je můj obor, Blaine,“ připomněla Mallory příkře. „Ráda bych podotkla, když už jsme u toho, že jsem se rozhodně nenechala užírat hořkostí nad tím, co se mezi mnou a Jasonem stalo. Minulost je minulost.“

„Faulkner to tak neviděl.“

„No dobře, ne tak docela. Ten tvůj zvyk mít věčně poslední slovo mě dohání k šílenství.“

„Jak jsem říkal, možná jde o těžký případ ‚sourozenecké‘ rivalry. Máš štěstí, že sis Jasona nevezala. Aspoň ti nezlomil srdce.“

„Tobě snad Selma ano?“

Jen pokrčil rameny. „Zapomeňme na Selmu. Podívej, Mallory, na tohle teď nemám náladu.“

„V tom případě klidně jeď, nikdo tě tu nedrží.“ Zvedla bradu.

„Co kdyby sis vzala něco na uklidnění?“

Okamžitě se rozčilila. „Něco na uklidnění? Já prášky nepolykám.“ Pár let brala antidepressiva a čas od času mívala dosud záchvaty úzkosti, ale zvládala je i bez léků.

„Proboha, Mallory! To se chceš vážně hádat za každou cenu? Jsi přece psychologka, v takových věcech se vyznáš. Dostala ses do hodně těžké situace. Jestli ti to pomůže, Jason pracuje dobře. Dokonce i *Jessica*.“

Na okamžik svěsila ramena. Pak se napřimila. Před Blainem se rozhodně nesesype. Počká, až bude sama.

„Jessica Cartwrightová sice není zrovna příjemný člověk, ale je velice schopná,“ pokračoval. „Umí z lidí dostat maximum, je ještě lepší než Jason.“

„No ano, to je její velký talent, že? Jessica Cartwrightová umí z lidí dostat maximum. A dělá to bičem? Ve škole byla ze všech nejhorší, věčně trápila Kathy Burchovou, jako by si chudák holka neužila dost s tím svým přišerným otcem. Zajímalo by mě, jak tu práci získala.“